

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνος — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ τὸ χέρι.

Ὅσοι καὶ εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα καὶ ἐνιακὸς ἄκμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε στὸ στόμα.

Ὁγδοὴ Δεκεμβρίου,
πεντοῦ χαρὰ Κυρίου.

Χίλια διακόσια τοιανταῆς,
ἀπὸ τῆς Λύττρας καὶ θὰ φέξῃ.

**Τραλαλὰ καὶ τραλαλό,
Νίκη καὶ ἀπὸ τὸν γαλό.**

Ἔρε πάλι τὰ καράβια, ποῦ ξυπνοῦνε τὰ νερά
μὲ κανόνια, μὲ πυρά.

Ἔρε πάλι ὅτῃς χαραῖς των τοῦ γιγαλοῦ τὰ παλληκάρια,
ὁποῦ τᾶχομε καμάρια.

Εἰμ' ἐγὼ Νεράϊδα κόρη τοῦ καιροῦ σας τοῦ καλοῦ
καὶ δαφνόκλαρα ραντίζω μὲ τὴν ἄλμη τοῦ γιγαλοῦ.
Εἰμ' ἐγὼ Νεράϊδα κόρη, ποῦ σὲ χρόνια λαμπερά
εἶδα μὲ φωτοστεφάνους Σπέτσαις, Ὑδρα καὶ Ψαρά.

Εἰμ' ἐκείνη, ποῦ καὶ τώρα σὲ γιγαλό πολεμοκράκτη
μπουρλοτιέρηδες ζητῶ,
εἰμ' ἐκείνη, ποῦ μὴ σπῖθα μέσ' ἀπὸ μπουρλότων στάκτη
σὲ ναυτόπουλα πετῶ.

Εἰμ' ἐγὼ, ποῦ δὲν μὲ σκιάζουν μαύραις φουσκοθαλασσιαῖς,
καὶ στὸ κύμα θεμελιόνω πύργους Νίκης καὶ ἐκκλησιᾶς.
Εἰμ' ἐγὼ Νεράϊδα κόρη, ποῦ στὸ Στόλο λέω: νίκα,
εἰμ' ἐγὼ, ποῦ ξαναβγῆκα
μέσ' ἀπὸ γιγαλοῦς πυρίνους καὶ ἀπὸ βάθη θαλασσῶν,
ὅπως ὅταν μὴ φορὰ
Στόλους ἐπνίξαν Περσῶν
περιώνυμα νερά.

Εἰμ' ἐγὼ, ποῦ ξανασκούζω: Νίκη καὶ ἀπὸ τὰ πελάγη,
καὶ φωτόβολοῦνε πούλιαις καὶ ροδίξει χαρραυγὴ,
εἰμ' ἐγὼ, ποῦ ξαναστέκω ὅτων παλληκαριῶν τὸ πλάγι
καὶ εἶναι κάθε κανονιά των οὐρρα καὶ ζητωκραυγὴ.

Ἔρε πάλι τὰ καράβια .. καὶ ἀπὸ τὰ πελάγη κρότοι
καὶ μπουρλότων μυρωδιά.
γεια σου γεια σου, Κουντουριώτη,
γεια σας, τοῦ γιγαλοῦ παιδιά.